

[Erhard Jakobsen.]

blive i stilhed. Jeg tror — eller jeg ved ud fra det, jeg har hørt de ærede ordførere sige — at noget af det, man gerne vil følge op, er spørgsmålet om, hvad det er for boliger, folk vil have. I hvilken retning går folks boligpolitiske ønsker? For ét er selvfølgelig, i hvilken retning arkitekternes ønsker går, i hvilken retning bygherrerne ønsker går, i hvilken retning boligselskabernes ledelsers ønsker går. Men noget andet er, i hvilken retning befolkningens ønsker går, og i første række: i hvilken retning går den del af befolkningens ønsker, der hører til dem — som det ærede medlem fru Else-Merete Ross meget rigtigt sagde — der er i bolignød, altså ikke bare dem, der har et boligbehov?

Jeg ved — det er jeg blevet belært om mange gange — at Gladsakse er ikke verdens centrum, men jeg tror nok, at Gladsakse er typisk for boligsituationen i store områder af landet, og derfor vil jeg mene, det har interesse med nogle tal, der omfatter så mange, at man formentlig kan sige, at man deraf kan udregne statistiske gennemsnit. Jeg mener, at tallene giver et temmelig godt svar på, hvem det er, der søger bolig, hvorfor, og hvad det er, de søger.

Hvad angår situationen i Gladsakse, havde vi den 1. oktober 1.562, der søgte en bolig. Af dem havde 720 en bolig i forvejen, medens 842 ingen bolig havde. Af de 720, der havde en bolig i forvejen, ønskede 260 en 2 værelses lejlighed, 301 en 3 værelses lejlighed, 145 en 4 værelses lejlighed, og 14 ønskede en 5 værelses lejlighed. At der heri er en stærk basis for ønsket om at bygge nogle flere parcelhuse, kan sikkert enhver se.

Hvis vi fornuftigt skal behandle befolkningens ønsker, skal vi også se på, hvad de pågældende kan betale — ellers ville vel alle ønske sig en villa på Strandvejen eller et roligere sted. Når vi taler om befolkningens ønsker, må det realistiske være, hvad vi mener folk er i stand til at betale, og da vil jeg gerne tage udgangspunkt i fjernsynsdebatten i aftes, som jeg håber mange har fulgt, og hvorunder det ærede medlem

hr. Thestrup netop sagde: lidt mindre end en ugeløn. Jeg vil endda være parat til at gå så langt som til en ugeløn. Så vil jeg spørge — jeg ved ikke, om den højttærede minister kan sige det allerede i dag, men ellers kan sikkert statistisk departement give os de nyeste tal — hvor mange mennesker man i dag skøner har en årsindtægt, der svarer til over 400 kr. om ugen. De 400 kr. får jeg brug for i en anden forbindelse. Det er derfor, jeg nævner tallet. Jeg gætter selv på, at det kun er ca. 20 pct. af befolkningen, der ligger over denne grænse; jeg gætter på, at 80 pct. ligger under.

Jeg ved i alt fald, at blandt de bolig-søgede i en kommune som Gladsakse ligger antallet af dem, der har over 400 kr. om ugen, endnu lavere, og i Gladsakse ligger indkomsterne vel lidt over gennemsnittet i hovedstadskommunerne, i alt fald betydeligt over indkomsterne i landet i almindelighed. Disse tal mener jeg man er nødt til at tage som udgangspunkt, når man diskuterer, hvad der skal bygges.

Jeg tror, det ærede medlem fru Else-Merete Ross må huske helt forkert, hvis hun mener, at socialdemokratiet på noget tidspunkt i sin historie har været modstander af parcelhuse. Jeg tror, man har lov til at sige, at når så mange mennesker overhovedet har et parcelhus, skyldes det, at socialdemokratiet sammen med fagbevægelsen har presset lønnen meget højere op, end den efter mange menneskers mening skulle være, har skaffet arbejderne meget kortere arbejdstid, end de efter mange menneskers mening skulle have, og i det hele taget har bedret de sociale forhold så meget, langt mere, end mange mennesker mener de skulle have været. Det er derfor, der er så mange, der har råd til at have et hus. Dette har socialdemokratiet sin store del af æren for, og derfor ville det være helt urimeligt at skyde vort parti i skoene, at vi ikke gerne så, at folk fik et parcelhus.

Men hvor mange af de mennesker, der står her som boligsøgende — deraf de 842, som ingen lejlighed har overhovedet, men